

Toda skoraj bi pozabili, da ste utrujeni. Takoj si bomo odpočili. Tam pred nami je ob cesti velika gostilnica. Zove se »pri Prajerju«. Ime pride od nemškega »pir-prajer«, kar se pravi toliko kot pivovarnik. Ampak tu ne kuhajo piva. Mogoče so ga nekdam. Domači ljudje so prav prijazni in radi nam postrežejo. Počijmo si torej pod košato lipo pred gostilnico in glejmo tja na grad, ki se dviga sredi zelenih dreves v vsej svoji mogočnosti.

Turjačani so bili v naših pokrajinah najbogatejši plemiški rod. Njih začetki segajo v 12. stoletje. Bili so posestniki obširnih posestev in gozdov in velikih gradov. Mnogi od njih so dosegli visoke službe in so se proslavili kot junaki v turških bojih. Najslavnejši je bil Herbert Turjaški, ki je padel v bitki pri Budački l. 1575. Turki so mu odsekali glavo in Turjačani so jo odkupili za 10.000 zlatov. Še danes hranijo to glavo na turjaškem gradu skupaj z glavo Friderika Višnjegorskega, Vuka Engelberta Turjaškega, ki so ga Turki ujeli in vrnili glavo za istotoliko odškodnino. Toda to je dolga zgodba, o kateri bomo drugič kaj več slišali.

(Dalje)

Demanti.

Dežek je na zemljo padel, »Mamica, glej, blesketa se
zablestel, travnik cel,
s kapljicami se na bilke hitro skočim zdaj po ata,
zeleno ujel. da bo demantov vesel.

Pa na tratice prispel je Angel jih nasul je v travo
Jožek naš, vsepovsod,
ki od zadnje že nedelje konec je pri nas uboštva,
zna moliti očenaš. jaz še velik bom gospod.« —

Mislil je, da demanti tu Mamica pa ga objame:
v travici leže, »Ti si demant moj,
hitro k mami je pritekel, druge solnčece nam vzame
da ji to skrivnost pové. s tratice s seboj.

Druge solnčece izpije,
da enkrat
spet oblaček jih razlije
prek livad.« —

Gustav Strniša.